

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 118/2014-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. marca 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Liečebné termálne kúpele, a. s., Sklené Teplice 100, zastúpenej HMG & PARTNERS, s. r. o., Štefanovičova 12, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Slavomíra Moška, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 23 S 34/2011 a jeho rozsudkom zo 17. augusta 2011 v spojení s uznesením č. k. 23 S 34/2011-139 z 18. septembra 2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžf 69/2012 a jeho rozsudkom z 28. februára 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Liečebné termálne kúpele, a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júna 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Liečebné termálne kúpele, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „žalobca“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 S 34/2011 a jeho rozsudkom zo 17. augusta 2011 v spojení s uznesením č. k. 23 S 34/2011-139 z 18. septembra 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžf 69/2012 a jeho rozsudkom z 28. februára 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je prevádzkovateľkou zariadení poskytujúcich zdravotnícko-kúpeľnú starostlivosť. Štyrmi rozhodnutiami obce Sklené Teplice ako správcu dane, potvrdenými rozhodnutiami Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“, spolu aj „správne orgány“) jej bol vyrubený rozdiel dane za ubytovanie za rôzne zdaňovacie obdobia z dôvodu, že ju správca dane považoval za prevádzkovateľku zariadení podliehajúcich dani z ubytovania a platiteľku tejto dane.

Sťažovateľka sa podanými žalobami domáhala preskúmania predmetných rozhodnutí finančného riaditeľstva a obce Sklené Teplice, argumentujúc tým, že ako zdravotnícke zariadenie poskytuje ubytovanie iba pacientom v súvislosti s výkonom zdravotníckej – kúpeľnej starostlivosti, a preto podľa jej názoru nepodlieha kategorizácii podľa vyhlášky Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 277/2008 Z. z., ktorou sa ustanovujú klasifikačné znaky na ubytovacie zariadenia pri ich zaradovaní do kategórií a tried (ďalej len „vyhláška č. 277/2008 Z. z.“), ktorá by odôvodňovala jej zaradenie medzi subjekty prevádzkujúce ubytovacie zariadenia, pobyt v ktorých je predmetom dane z ubytovania.

Sťažovateľka tvrdí, že nemá ani povinnosť viesť knihu ubytovaných, ale len knihu pacientov. Najmä z týchto dôvodov nemá byť považovaná za platiteľku dane z ubytovania, a preto zastáva názor, že rozhodnutia finančného riaditeľstva sú nezákonné.

Krajský súd predmetné konania o všetkých žalobách sťažovateľky spojil na spoločné konanie a v napadnutom rozsudku dospel k záveru, že zo strany žalovaných správnych orgánov nedošlo k porušeniu právnych predpisov, ktoré by mohlo mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej (na posúdenie zákonnosti napadnutých rozhodnutí finančného riaditeľstva). V odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 37, § 38, § 41 a § 43 zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 582/2004 Z. z.“ alebo „zákon o miestnych daniach“). Krajský súd s poukazom na § 1 vyhlášky č. 277/2008 Z. z. dospel k záveru, že sťažovateľka spĺňa obidve podmienky vymedzené v predmete dane v zmysle § 37 zákona č. 582/2004 Z. z. na to, aby bola považovaná za platiteľku dane za ubytovanie. Podľa krajského súdu prvou podmienkou je poskytovanie odplatného prechodného ubytovania fyzickým osobám. Krajský súd sa nestotožnil s názorom sťažovateľky, že poskytuje iba pobyt na lôžku pacientom, keďže pri poskytovaní kúpeľnej starostlivosti zväčša nejde o pacientov, ktorí sú viazaní na lôžko a musia preto dodržiavať nemocničný režim, ale ide o prechodné odplatné ubytovanie fyzických osôb v zariadeniach sťažovateľky, ako aj v iných ubytovacích zariadeniach mimo zariadení sťažovateľky pri využívaní všetkých poskytovaných služieb (služby kúpeľnej starostlivosti). Krajský súd vyslovil názor, že pokiaľ si fyzická osoba zvolí ubytovanie v kúpeľoch, tak musí zaplatiť daň za ubytovanie. Druhou podmienkou na vznik daňovej povinnosti je podľa krajského súdu konkrétna kategorizácia ubytovacieho zariadenia podľa osobitného predpisu (vyhláška č. 277/2008 Z. z.), a to bez ohľadu na to, na akom základe vykonáva sťažovateľka svoju činnosť (živnostenské oprávnenie alebo rozhodnutie Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky). Krajský súd dospel k záveru, že zariadenie sťažovateľky spadá do predmetnej kategorizácie.

Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, vytykajúc krajskému súdu, že neúplne zistil skutkový stav a nesprávne právne posúdil otázku, či žalobca ako

prevádzkovateľ prírodných liečebných kúpeľov poskytuje pobyt na lôžku ako službu súvisiacu s poskytovaním zdravotnej starostlivosti alebo ubytovanie, ktoré je predmetom dane. Podľa názoru sťažovateľky krajský súd dospel k nesprávnym záverom o tom, že jej vznikla daňová povinnosť a v akej výške (nedostatočne zistený počet skutočne ubytovaných osôb). Zároveň mal krajský súd pochybiť v tom, že nedostatočne odôvodnil použitie ustanovení vyhlášky č. 277/2008 Z. z., ktorá nahradila vyhlášku Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 419/2001 Z. z., ktorou sa upravuje kategorizácia ubytovacích zariadení a klasifikačné znaky na ich zaradovanie do tried.

Najvyšší súd napadnutým rozsudkom rozsudok krajského súdu č. k. 23 S 34/2011-94 zo 17. augusta 2011 ako vecne správny potvrdil a uviedol, že *«nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. ...*

Z uvedených skutkových zistení je zrejmé, že krajský súd správne aplikoval citované zákonné ustanovenia, z ktorých vyplýva, že žalobca spĺňa podmienky vymedzené v predmete dane, pričom spĺňa aj podmienky na to, aby mohol byť považovaný za platiteľa dane za ubytovanie. Aj podľa názoru najvyššieho súdu o pobyte na lôžku je možné hovoriť predovšetkým v súvislosti s poskytovaním zdravotnej starostlivosti výlučne v nemocničných zariadeniach, čo je faktor, ktorý sa účelom určenia diametrálne odlišuje od poskytovania kúpeľnej starostlivosti a to aj napriek tomu, že ani tam sa nedá výnimočne vylúčiť, že v kúpeľnej starostlivosti môže byť aj kúpeľný hosť ktorý, môže byť pripútaný na lôžku, čo však nemení charakter a účelové určenie zariadenia kúpeľnej starostlivosti. V súlade s odôvodnením prvostupňového rozsudku treba poukázať aj na vyjadrenie samotného žalobcu na ústnom pojednávaní pred krajským súdom, keď uviedol, že nemajú hotely, ale len kúpeľné domy a žalobcom predložený cenník za rok 2010, kde okrem iného je uvedené poskytovanie ubytovania za odplatu v penziónoch Lenka, Park, Relax v kúpeľnom dome, ústrednom dome a apartmánov. Z toho vyplýva, že žalobca spĺňa podmienky predmetu dane podľa § 37 zákona č. 582/2004 Z. z. a súčasne je aj daňovníkom tejto dane podľa § 38 citovaného zákona.

K námietke žalobcu, že „sa krajský súd nevysporiadal s jeho námietkou, prečo by mala vyhláška č. 277/2008 Z. z. nahradiť vyhlášku č. 419/2001 Z. z., keď to nevyplýva

zo žiadneho prechodného ustanovenia“, najvyšší súd uvádza, že táto námietka je vo vzťahu k preskúmvanej veci bez akejkoľvek právnej relevancie. Skutočnosť, že vyhláška č. 419/2001 Z. z. bola nahradená vyhláškou č. 277/2008 Z. z., vyplýva priamo zo zrušujúceho ustanovenia § 9 tejto vyhlášky. Pokiaľ ustanovenie § 37 zákona č. 582/2004 Z. z. v poznámke 23 pod čiarou až do 30. novembra 2012 odkazovalo na ustanovenie § 2 vyhlášky č. 419/2001 Z. z., treba dať do pozornosti, že vyhláška č. 419/2001 Z. z. bola zrušená od 1. augusta 2008, kedy nadobudla účinnosť vyhláška č. 277/2008 Z. z., ktorou sa správne orgány pri svojom rozhodovaní riadil, pričom poznámka pod čiarou nemá normatívny charakter a slúži len na spresnenie výkladu ustanovenia zákona a pre posúdenie veci je právne významné znenie zákonného ustanovenia a platnej vyhlášky a nie odkaz v poznámke pod čiarou (k tomu pozri bližšie napr. R 109/2011).

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu vznesené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, keď krajský súd sa s námietkami vznesenými v žalobe náležite vysporiadal a stotožniac sa s dôvodmi napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici ako vecne správny podľa § 250j ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.».

Sťažovateľka považuje napadnutý rozsudok najvyššieho súdu a jeho odôvodnenie za „arbitrárne, vágne a zovšeobecňujúce, nemajúce oporu v aplikovaných právnych predpisoch...“, a z toho dôvodu podala proti napadnutému rozsudku krajského súdu a napadnutému rozsudku najvyššieho súdu sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou navrhuje, aby ústavný súd prijal nález, ktorým vysloví, že napadnutými rozsudkami prvostupňového súdu a najvyššieho súdu boli porušené jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a zároveň oba napadnuté rozsudky zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň sa sťažovateľka domáha, aby jej bola priznaná úhrada trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd rozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľky napadnutým rozsudkom krajského súdu

Vzhľadom na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľkou uplatnených námietkach porušenia jej práv napadnutým rozsudkom krajského súdu. Ochrany svojich práv sa sťažovateľka mohla domáhať a aj sa domáhala podaním odvolania proti tomuto rozsudku.

Ústavný súd z týchto dôvodov sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu, odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa

§ 25 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07).

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľky napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

Z ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike (princíp subsidiarity) vyplýva, že rozhodovanie v správnom súdnictve patrí do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Z týchto hľadísk ústavný súd preskúmal sťažnosť sťažovateľky namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Sťažovateľka v sťažnosti vyjadruje svoje stanovisko k doterajšiemu priebehu konania pred všeobecnými súdmi a nedostatkom, ku ktorým v konaní z jej pohľadu došlo. Podstatou námietok sťažovateľky je jej nesúhlas so závermi napadnutého rozsudku najvyššieho súdu potvrdzujúcimi zákonnosť postupu správnych orgánov, ktoré považovali sťažovateľku za platiteľku dane za ubytovanie, keďže prevádzkuje ubytovacie zariadenia spadajúce do okruhu zariadení, za pobyt v ktorých sa platí daň z ubytovania. Podľa sťažovateľky najvyšší súd nesprávne právne posúdil vec, keď dospel k záveru, že sťažovateľka

prevádzkuje ubytovacie zariadenie, za pobyt v ktorom sa platí daň z ubytovania, a neodstránil ani pochybenie krajského súdu, ktorý nevyvodil dôsledky zo skutočnosti, že v konaní pred správnymi orgánmi nemali byť dostatočne zistené okolnosti nevyhnutné na vyrubenie dane (skutočný počet prenocovaných hostí).

Ústavný súd najprv uvádza, že otázka, či zariadenie kúpeľnej starostlivosti je ubytovacie zariadenie v zmysle § 37 zákona č. 582/2004 Z. z., je otázkou právneho posúdenia veci (otázkou výkladu predmetných ustanovení zákona č. 582/2004 Z. z. a vyhlášky č. 277/2008 Z. z.), ktorú ústavný súd zásadne preskúmava iba z hľadiska jej zlučiteľnosti s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, a nie z hľadiska jej vecnej správnosti.

Pri preskúvaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd preto v prvom rade preskúmal rozsudok krajského súdu č. k. 23 S 34/2011-94 zo 17. augusta 2011, ktorým bola žaloba sťažovateľky zamietnutá, a v tejto súvislosti považoval za potrebné poukázať najmä na túto časť jeho odôvodnenia:

«Krajský súd sa stotožňuje s názorom žalovaného 1., že žalobca splňa podmienky, aby bol považovaný za platiteľa dane za ubytovanie s tým, že zároveň splňa aj podmienky vymedzené v predmete dane v zmysle § 37 zákona č. 582/2004 Z. z. Prvou podmienkou, aby poskytované služby žalobcu mohli byť predmetom dane za ubytovanie, je poskytovanie odplatného prechodného ubytovania fyzickým osobám. V zmysle vyjadrení žalobcu neposkytuje ubytovanie, ale poskytuje iba pobyt na lôžku pacientom v súvislosti s výkonom svojej zdravotníckej kúpeľnej starostlivosti. Podľa názoru súdu o pobyte na lôžku je možné

hovorí predovšetkým v súvislosti s poskytovaním zdravotnej starostlivosti v zdravotníckych zariadeniach typu nemocnica. Pri poskytovaní kúpeľnej starostlivosti zväčša nejde o pacientov, ktorí sú viazaní na lôžko a musia dodržiavať nemocničný režim (vizity, kontroly, vychádzky iba s povolením v určenom čase). Taktiež zariadenie žalobcu nemožno porovnávať s kúpeľnou starostlivosťou napr. v Národnom rehabilitačnom centre Kováčová, kde taktiež musí fyzická osoba dodržiavať liečebný režim a dodržiavať aj pobyt na lôžku. Okrem toho lôžko v nemocniciach nie je za odplatu, resp. za odplatu totožnú s platbami v zariadeniach žalobcu. V danom prípade ide teda o prechodné odplatné ubytovanie fyzických osôb v zariadeniach žalobcu, pričom toto ubytovanie je možné aj mimo zariadení žalobcu, a to v iných ubytovacích zariadeniach mimo zariadení žalobcu, pri využívaní všetkých poskytovaných služieb žalobcu (okrem ubytovania). V iných ubytovacích zariadeniach je taktiež fyzická osoba, ktorá sa v nich ubytuje daňovníkom a platiteľom je prevádzkovateľ takéhoto zariadenia. Pokiaľ si však fyzická osoba zvolí, že bude počas poskytovania kúpeľnej starostlivosti ubytovaná v kúpeľoch, tak musí zaplatiť daň za ubytovanie a zaplatiť aj za kúpeľnú starostlivosť a ďalšie poskytované služby. Druhá podmienka pre splnenie predmetu dane za ubytovanie je to, že ide o ubytovanie v ubytovacom zariadení, ktorého kategorizáciu určuje osobitný predpis. V súčasnosti upravuje kategorizáciu § 2 a § 3 vyhlášky č. 277/2008 Z. z. s tým, že charakteristika jednotlivých druhov kategórií je uvedená v § 4 citovanej vyhlášky. Žalobca v žalobe tvrdil, že takejto kategorizácii v zmysle citovanej vyhlášky nepodlieha s poukazom na to, že je zdravotníckym zariadením ako prírodné liečebné kúpele, a že svoju činnosť nevykonáva na základe živnostenského oprávnenia, ale na základe rozhodnutia Ministerstva zdravotníctva SR. Súd v tejto súvislosti uvádza, že § 37 odkazuje iba na kategórie ubytovacích zariadení (ktoré kategórie sú uvedené a charakterizované v § 3 a § 4 vyhlášky č. 277/2008 Z. z.) a nie na to, pod akú inštitúciu predmetné zariadenie patrí. Neodkazuje ani na skutočnosť zisťovania kto a na akom základe zariadenie prevádzkuje. V tomto smere súd poukazuje aj na ustanovenia § 4 zákona č. 578/2004 Z. z., kde poskytovatelia majú rovnaké postavenie bez ohľadu na to, či zdravotnú starostlivosť poskytujú na základe osobitného povolenia alebo živnostenského oprávnenia. Čo sa týka kategorizácie zariadení žalobcu súd mal za to, že zariadenia spĺňajú podmienky pre určenia do niektorých z kategórií v zmysle § 3 a § 4 vyhlášky č. 277/2008 Z. z., a to s poukazom aj na vyjadrenie

žalobcu na pojednávaní, keď uviedol, že nemajú hotel, ale majú len kúpeľné domy, na vyjadrenie žalovaného 1. a žalovaného 2., ako aj na predložený listinný doklad na pojednávaní označený ako „Cenník 2010 pobytové balíčky Liečebné termálne kúpele Sklené Teplice“, kde okrem iného je uvedené poskytovanie ubytovania za odplatu v penziónoch Lenka, Park, Relax, v kúpeľnom dome, ústrednom dome a apartmánach. Žalobca preto aj podľa názoru súdu splňa podmienky predmetu dane podľa § 37 zákona č. 582/2004 Z. z. a súčasne je aj daňovníkom tejto dane podľa § 38 citovaného zákona. V žiadnych ustanoveniach citovaného zákona, ani v iných predpisoch nie je upravená výnimka platenia dane v tom smere, že by poskytovateľ kúpeľnej starostlivosti nemali platiť predmetnú daň.»

Najvyšší súd sa s názorom a závermi krajského súdu, pokiaľ ide o kategorizáciu ubytovacieho zariadenia sťažovateľky, stotožnil a na zvýšenie presvedčivosti doplnil ďalšie dôvody podporujúce správnosť rozhodnutia krajského súdu. Najvyšší súd prevzal závery krajského súdu týkajúce sa podmienky pobytu na lôžku a rozlišovania zariadenia zdravotnej starostlivosti a zariadenia kúpeľnej starostlivosti. V tejto súvislosti sa ústavný súd nestotožnil s námietkou sťažovateľky, že najvyšší súd „spája pobyt na lôžku výlučne s poskytovaním zdravotnej starostlivosti v nemocničných zariadeniach... a zároveň ho nepriamo spája s pacientmi pripútanými na lôžku“. Z v bode I tohto uznesenia citovaného odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu v spojitosti s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu, na ktoré sa najvyšší súd odvoláva, vyplýva, že rozhodujúcim kritériom na posúdenie kategorizácie ubytovacieho zariadenia sťažovateľky nebol stav pacienta (ubytovaného hosťa), ale povaha poskytovaných služieb a platieb za ne (odlišnosť poplatku za lôžko v nemocnici a platby za ubytovanie v kúpeľnom zariadení) a nevyhnutnosť prepojenia poskytovaných služieb s ubytovaním (možnosť kúpeľného hosťa byť ubytovaný aj v inom ubytovacom zariadení a napriek tomu využívať služby kúpeľnej starostlivosti). V tejto súvislosti možno poukázať aj na tú skutočnosť, že z § 3 a § 4 ods. 6 vyhlášky č. 77/2008 Z. z. vyplýva, že aj kúpeľný hotel spadá pod kategorizáciu takých ubytovacích zariadení, ubytovanie v ktorých je predmetom dane podľa zákona o miestnych daniach. Predmetná vyhláška tak výslovne predpokladá, že aj ubytovacie zariadenie poskytujúce určité služby liečebnej starostlivosti spadá pod kategorizáciu ubytovacích zariadení relevantných pre platenie dane z ubytovania.

Najvyšší súd sa v tejto súvislosti osobitne vysporiadal aj s námietkou sťažovateľky týkajúcou sa vzťahu vyhlášky č. 419/2001 Z. z. a vyhlášky č. 277/2008 Z. z. (poukazom na § 9 vyhlášky č. 277/2008 Z. z., ktorým sa vyhláška č. 419/2001 Z. z., ruší a vysvetlením významu legislatívnej poznámky v zákone č. 582/2004 Z. z.).

Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že krajský súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia finančného riaditeľstva nezohľadnil skutočnosť, že správnymi orgánmi nebol zistený skutočný počet ubytovaných hostí nevyhnutný na vyrubenie dane, a najvyšší súd (a ani krajský súd pred ním) neuskutočnil žiadne dokazovanie tejto skutočnosti na odstránenie protiprávneho stavu, ústavný súd poukazuje na tú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, v ktorej poukazuje na zisťovanie skutkového stavu daňovým úradom prostredníctvom pokusu o miestne zisťovanie a nahliadnutie do knihy ubytovaných hostí, pričom podľa názoru najvyššieho súdu *„Žalobca vykonanie miestneho zisťovania neumožnil a doklady nepredložil, preto správca dane určil daň podľa pomôcok, ktoré mal k dispozícii a ktoré si sám zaobstaral. Správca dane dodržal zákonné podmienky na použitie spôsobu určenia dane podľa pomôcok.“*. Ústavný súd nad rámec uvedeného dopĺňa, že súd konajúci v rámci správneho súdnictva (v tomto prípade krajský súd a najvyšší súd v konaní o preskúmanie zákonnosti napadnutých rozhodnutí správnych orgánov) nie je v zásade súdom skutkovým, teda súdom, ktorý by uskutočňoval dokazovanie, ale napadnuté rozhodnutia orgánov verejnej správy preskúmava z hľadiska ich zákonnosti.

Podľa názoru ústavného súdu napadnutý rozsudok najvyššieho súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov odôvodňujúcich jeho výrok, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení vyhlášky č. 277/2008 Z. z. a zákona o miestnych daniach, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd s námietkami sťažovateľky uvedenými

v odvolaní zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu.

Sťažovateľka taktiež tvrdí, že jej bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, neuvádza však konkrétne okolnosti, ktoré by mohli indikovať, že by jej v súdnom konaní, ktoré sama iniciovala, nebolo umožnené sa k veci vyjadriť, predniesť svoju právnu argumentáciu alebo inak konať pred súdom. Taktiež neuvádza žiadne tvrdenie, ktorým by odôvodnila namietané porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti (príčinnej súvislosti) medzi posudzovaným postupom a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenie napadnutého rozsudku, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. marca 2014